

Mahlers mäktiga två i Stockholm

Konserthuset, Stockholm, 7 november 2019

Gustav Mahler: Symfoni nr 2 c-moll "Uppståndelsesymfonin"

Kungliga Filharmonikerna

Eric Ericssons Kammarkör

Dirigent: Christoph Eschenbach

Alt: Anna Larsson

Sopran: Marisol Montalvo

Gustav Mahlers andra symfoni är ett verk med "extra allt". Men trots det massiva uppbådet av orkester, kör, solister och orgel finns det gott om finstämda partier. Symfonin bygger på kontraster och varje liveframförande är ett evenemang i sig. Riktigt stor musik - och Mahlers tvåa är det - kan tolkas på många olika sätt under förutsättning att det medverkande håller högsta klass. De gjorde alla denna kväll.

Christoph Eschenbach är inte en dirigent som förmår eller kanske vill krama ut alla de tvära och emotionella kast som finns det gott om i andra symfonin. Eschenbach tillhör också en skara dirigenter som verkar föredra långsamma tempi i takt med stigande ålder. Det behöver i sig inte vara fel men han kombinerar detta med en personlig frasering som ibland inte känns naturlig. Musiken tappar sitt framåtriktade flöde vilket i just denna symfoni faktiskt är en av grundpelarna. Det gör att det tidvis blev lite otydligt och att alla stämmor inte riktigt fick blomma ut. Tydligast blev detta i tredje satsen som rymmer många olika känslöstämningar. Alla dessa fick inte komma till sin rätt.

Symfonin innehåller flera höjdpunkter som måste byggas upp omsorgsfullt för att de ska få den avsedda effekten. Eschenbach tonade delvis ned dessa och hans tanke verkade vara att allt skulle byggas upp mot höjdpunkten i sista satsen. Det gjorde han framgångsrikt, och sista satsen blev också den mest lyckade i framförandet.

Eric Ericssons Kammarkör sjöng fantastiskt. Körens första försiktiga insats hade en sällsynt klang och nerv. Även solisterna och Kungliga Filharmonikerna uppfyllde högt ställda krav. Orkesterns brassektion firade stora triumfer. Alla solistiska inslag i övriga sektioner framfördes med känslighet och insikt. Stråksektionen producerade en varm och tät klang när det behövdes, helt i enlighet med vad man får anta att tonsättaren avsåg. Vi har i Kungliga Filharmonikerna en orkester att vara mycket stolta över.

Sammanfattningsvis var Eschenbachs tolkning av symfonin inte den undertecknad föredrar men jag är övertygad om att det finns andra som uppskattar den. Men även med den reservationen så är musiken i sig så fantastisk att jag tror att nästan alla uppskattade kvällens framförande.

Staffan Sundkvist